

2012. július 1. – vasárnap

Ézsaiás próféta könyve 47,13: Agyonfárasztod magad tervezgetésekkel.

Maga Jézus mondja, hogy terveznünk kell, amikor a ház építéséről és a harcba induló seregről beszél. Ha nem tervezek, nem mérem fel a lehetőségeimet, erőmet és azt, amit szándékozni szeretnék, könnyen lehet, hogy nem fejezem be a házat és elveszítem a háborút. Akkor Megváltónk tanítását ismerve mit jelent az, amiről itt az ige beszél, hogy tervezgetéseinkkel agyonfárasztjuk magunkat? Az egész fejezetet elolvasva világossá válik, hogy itt az Isten nélküli tervezésről van szó, a nagyravágás, uralkodás céljával készített tervekről. Ebben a fejezetben Isten kivételesen nem saját népéhez szól, hanem ahhoz a néphez, mely fogságba vitte a zsidókat, és nem csak őket, hanem sok más népet is. Amikor megengedte nekik Isten, hogy ilyen földi dicsőséget szerezzenek maguknak, jólétben és békességben éltek, akkor hamar meglendült képzeletük, s elkezdtek tovább tervezni. Úgy gondolták, hogy ez az állapot állandósul, vagy még jobbra fordul, de hogy ne tévedjenek, még jövőmondókkal és varázslókkal is megerősítették ezeket az ábrándjaikat. Így van ez sajnos, a mi életünkben is. Ha vannak jobb szakaszok életünkben, hajlandók vagyunk megfélemleni Istenről, s azt gondoljuk, hogy szebbnél szebb földi álmokat szöhetünk, hiszen semmi nem állíthat meg többé azok megvalósításában. Nagyon egyszerű, érthető tanácsot adott erre Pál apostol, amikor azt írja, hogy aki azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék. Nem tervezgetésekkel kell tölteni az időt, főleg nem Isten nélküli gondolatokkal, hanem a zsoltárossal kell kérjünk Atyánkat, hogy útaid URam, mutasd meg. És minden tervünkhöz elmondjuk a jakabi feltételt is, ha Isten is úgy akarja, és megsegít, akkor ezt fogjuk cselekedni. Az Ő terveinek megértésére, elfogadására és erejével való megvalósítására segítsen Istenünk.

2012. július 2. – hétfő

Mózes második könyve 23,7: A hamis ügytől maradj távol, az ártatlant és igazat ne öld meg, mert én nem adok igazat a bűnösnek!

Úgy néz ki, hogy hamis ügyek mindig voltak, és talán voltak mindig hamis ügyek az úgynevezett nagyok szintjén, országokat, népeket vezető emberek és fórumok szintjén, és voltak mindig hamis ügyek a mindennapi élet szintjén is. A hamisügyek általában valamilyen nyereség érdekében történnek, amit nem lehetne elérni tisztességes úton, vagy sokkal nehezebb lenne azt becsülettel megvalósítani. Épp ezért csábítóak az ilyen ügyek, mert anyagi javakban, vagy dicsőségben gyors előrelépést ígérnek, és azt is feltételezik azok, akik ilyet tesznek, hogy nem derül ki a hamisság, vagy, ha kiderül is, nem lesz kellemetlen következménye. Főleg a fiatalok, de nem csak ők, szokták feszegetni a határokat, meddig lehet elmenni úgy, hogy büntetés nélkül, de a lehető leggyorsabban és legkevesebb befektetéssel juthassak előnyökhöz, kívánt célokhoz. Sokszor ott tévednek az igaz emberek, hogy azt gondolják, hogy ők is részt vehetnek ilyen hamis ügyekben, ha nekik személyesen nem kell a hamisságot elkövetni, hanem a maguk feladata úgymond tiszta. Ha megkérnek rá, hogy autóval vigyék el pár embert éjszaka egy bank hátsó bejáratához, akkor én csak autóvezető vagyok, nem teszek semmi rosszat, csak odavezetem az autót, megvárom, míg a felbélők visszajönnek, és akkor gyorsan továbbhajtok. Még a polgári törvény szerint sem mondhatja az ilyen ember magát ártatlannak. Nem vehet részt Isten gyermeke a bűn elkövetésében, tudatosan, még akkor sem, ha neki magának nem kell főszerepet vállalni a bűnben. Dolgozhat-e kapuőrként valaki teljes becsülettel egy olyan gyárban, melyről tudja, hogy nem édességet gyártanak, ahogyan azt hirdetik, hanem tiltott szerezket, de az ő hallgatását is megfizetik? A hamis ügytől maradj távol, mondja az ige, s azt mindenki az ÚRtól kapott bölcsességgel kell felismerje és megértse, hogy mikor adódik ilyen ügy, hogy azt visszautasítsa.

2012. július 3. – kedd

János evangéliuma 8,12: Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.

Még a gyermekeknek is nyilvánvaló igazságokat néha olyan nehezen gondolunk végig és alkalmazunk életünkben. Többször láttam kisgyermeket, akik tudták, hogy hol miként kell viselkedni. Ha nagyapánál vagyunk, ott nem beszélünk csúnyán, mert nem lehet, ő azt nem tűri, amikor viszont a barátokkal vagyunk, akkor minél újabb és cifrább szavakat kell használni, hogy feltűnőek lehessünk, mondják már elég kicsi gyermekek is. Ezt mi felnőttek is ugyanígy gondoljuk néha, hogy a környezettől függően lehet, sőt, kell viselkedjünk. A múlt rendszerben nem is kevesen voltak, akik vasárnap áhítattal imádkoztak a templomban, a munkahelyen pedig nagyokat nevettek a vallást, Isten kigúnyoló vicceken. Ez viszont azt jelenti, hogy megfér együtt az életünkben a világosság és a sötétség, az édes és a keserű. Jézus arról beszél, hogy ez a kettő nem lehet együtt, tehát az egyik nem igaz. Aki világosságban jár, az mindig világosságban van, nem lehet senkinek az ÚR Jézussal olyan kapcsolata, mely ideiglenes, néha találkozunk, mint a nagytatánál, s akkor minden jó, igaz, kegyes, aztán tovább megyünk nélküle, és a sötétségben is jól érezzük magunkat. Ez így képmutatás, az ÚR eltávozik az ilyen ember életéből. Mi Jézus követői vagyunk, az Ő juhainak, ahogy maga nevez minket, ezért Vele életközösségünk van, és arra törekszünk, ahhoz kérünk Tőle erőt, hogy megmaradjunk ebben a közösségben, Vele legyünk mindenkor, a világosság gyermekei maradjunk. Járjunk ma is az Ő világosságában.

2012. július 4. – szerda

Pál levele az efézusiakhoz 2,13: Most pedig Krisztus Jézusban ti, akik egykor „távol” voltatok, „közel” kerültetek a Krisztus vére által.

A zsidók nem igazán figyeltek arra, amit Isten nekik hivatásként adott, és próféták által üzent, arra, hogy őket nem azért választotta ki az ÚR, hogy minden más népet kárhozatba küldjön, a zsidókat pedig, bármit is tennének, jutalmazza, hanem ők az Istennel való kapcsolat áldásai által másokat is Istenhez kellett volna vonzzanak. Ők azonban legtöbbször magukat kiválóbbnak tartották, s ebből következett az, hogy a „mások”, a többi népek ellenük fordultak. Sajnos, ez az állapot, ez a lelkiület ma is él, egyrészt vannak olyanok a mai zsidók között, akik még mindig úgy gondolják, hogy minden nép a kárhozatra jut, rajtuk kívül, és sajnos, sokan vannak a népek között, még a keresztyének között is, akik nem szeretik Isten ószövetségi népét, akikkel az ÚRnak még terve van. Pedig az apostol már az első században hirdette, hogy nincs többé zsidó és görög, azaz pogány, idegen nemzet, hanem csak egység lehetséges ott, ahol a Krisztus uralkodik. Nincs többé senki távol Istentől, és főleg nem olyan távol, ahonnan ne jöhetne Istenhez, ahol ne hallhatná a mennyei Atya hívását. Amikor pedig meghallja az ÚR Isten hívását valaki, bármely nemzet, nép tagja is lenne, és elkezd közeledni Istenhez, ezzel a közeledésével mindenki máshoz is közeledik, aki Isten közelében van, aki Istennel közösségben él. Így lehetséges az igazi közeledés, a valódi megbékélés emberek, népek, nemzetek között, még zsidók és nem zsidók között is. Mindazok, akik et Jézus vére megváltott, azok Isten gyermekei, s egymásnak ezáltal testvérei. Sok olyan nép van, aki ezt nagyon nehezen tudja elfogadni a mellette élő népre nézve, és sokszor nem egyszerű elfogadni Isten ószövetségi népére vonatkozóan sem. Mi azonban első sorban Krisztusra nézünk, a megváltásért adunk hálát, s Krisztus által tekintünk mindenkire, s akkor az Ő szeretetével tudjuk majd egymást elfogadni. Mutasson Megváltónk ma is azokra, akiket nehezen tudunk elfogadni, hogy Ő benne egymáshoz is közel kerülhessünk.

2012. július 5. – csütörtök

Pál második levele a korintusiakhoz 5,19: Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét.

A mai körülményeket, gyakorlatokat, sokszor keresztyének életét is látva, az lehet az érzésünk, hogy Isten kecskére bízta a káposztát, amikor a békéltetés szolgálatának felelősségével ruházott fel minket. Mert elméletek lehetnek ugyan tucatjával, szándékok és nyilatkozatok szintjén nagyon jól állunk, a mindennapi életben azonban igen ritka jelenség az, hogy valaki a békességre törekedjen őszintén, igazán, ha kell, ezért még áldozatot is vállalva, és mindig Isten akarata szerint, vezetésének engedelmeskedve. Ma nem csak a nagy közösségek, úgymint országok, nemzetek szintjén, hanem a kis gyülekezetek és az egyéni keresztyének szintjén is sokszor fontosabbnak tűnik a magunk igazának bizonyítása, mint a békesség megőrzése. Nagyon önértékes lett a mai ember, nagyon fontos a mai életben a mások véleménye, az, hogy miként ítél meg a közvélemény, és szinte semmi jelentősége nincs ma már annak, hogy békesség legyen egymással is, és főleg Istennel. Márpedig itt az igében egyenesen azt mondja az apostol, hogy ez nekünk feladatunk, és így felelősségünk is, hogy a békességért munkálkodjunk. Az első tennivalónk pedig az, hogy a békéltetés igéjét adjuk tovább. Ismerjük fel, hogy egymás között sem lesz békesség, amíg mindenki a maga igazát keresi és bizonyítja. Egyáltalán nem lehet emberek szintjén egyetértés, ha nem Istentől jön a béke. Első feladata tehát Istennel való békességre, megbékélésre ösztönözni az embereket, mégpedig nem csak emberi hívással, felszólítással, hanem a békesség igéjével, melyben azt hirdetjük, hogy a békességet Isten Fia szerezte meg, áldozta által. Adja meg URunk ezt a csodálatos tapasztalatot és örömet ma is, hogy a békesség igéjével szolgálhassunk eredményesen.

2012. július 6. – péntek

Pál első levele a korintusiakhoz 12,3: Senki sem mondhatja: „Jézus Úr”, csakis a Szentlélek által.

A Szentírás, és ezáltal Isten akaratának megértésében elég nagy akadály számunkra, hogy ritkán szánunk arra időt, és kérünk hozzá bölcsességet, hogy megértsük azt, amit akkor jelentett az ige, amikor először elhangzott, s azt is, hogy mit jelentett az akkori hallgatók életében, élethelyzetében. A mai ige is érthetetlen, ha csak a mai értelmére gondolunk, hiszen ma bárki mondhatja, hogy Jézus ÚR, aki nem kapta a Szentlelket, gondolhatjuk első olvasásra. Rögtön világos minden mai olvasónak, hogy ez így nem lehet az ige helyes, de legalább biztos nem az ige teljes jelentése. Az is kevés, ha hozzá tesszük, hogy minél jobban megyünk vissza az időben, annál nagyobb súlya volt a szavaknak, az alig néhány évtizede vált elterjedté, hogy könnyes és bármit állít az ember. Itt ennél többnek kell lennie. De azt is el kell fogadjuk, alázattal, hogy az igét nem tudjuk teljesen megérteni, hiszen ezekben a fejezetekben az apostol az első században még annyira intenzíven jelen levő kegyelmi ajándékokról szól, és igyekszik eligazítani a gyülekezetet, a gyülekezeteket, hogy miként használják helyesen az Isten Lelke által adott ajándékokat és hogyan ismerjék fel a már akkor jelentkező csalókat és az Istentől idegen tanítások hirdetőit és követőit. S ne feledjük azt sem, hogy ebben a korban már halál járt annak, aki Jézust ÚRnak jelentette ki, és nem ismerte el a földi császár mindenhatóságát. Nem szeretnénk elferdíteni lehetniyével sem az ige jelentését, de keresve annak mai üzenetét, talán az igével összhangban mondhatjuk, hogy senki nem mondhatja ÚRnak Jézust az életvitelével, hitelesen, csak ha Isten Lelke vezeti, újjászületett életben kötelezte el magát az ÚR Jézus megvallására, követésére, dicsőítésére. Az ilyen életű keresztyén hiteles akkor is, amikor énekl: *meghalt értem a kereszten, Ó az ÚR, minden térd meghajoljon, minden nyelv csak róla szóljon, mert Jézus Krisztus ÚR!*

2012. július 7. – szombat

Ézsaiás próféta könyve 51,13: Elfelejtetted alkotódat, az URat, aki az eget kifeszítette, és alapot vetett a földnek?

Akkor aggódunk, mikor kihagyjuk számításinkból Istent. Mindennapi életünkben sok küzdelemben van részünk, sok minden fenyeget is minket. Mi lesz velünk, mi lesz szeretteinkkel, kérdezzük ilyenkor. Az ószövetségi időben Isten népét idegen hatalmak fenyegették, s igen komolyan teheték fel a kérdést édesanyák, szülők, minden ember, hogy mi lesz velük, ha a háború kitör, ha sokan odavesznek, ha adót kell majd fizetni idegen hatalomnak. S ha számíthatni kezdtek ilyenkor az emberek, bizony nem volt reménykeltő a számítás eredménye egy ilyen kis nép tagjai számára. Hiszen az elszántság bármekkora is lett volna, bizony a számok elrettentőek voltak, akár katonák, vagy felszereltség, egyéb harci tényezőket is vettek figyelembe. Ma Istennek hála nem fenyeget minket az a veszély, hogy idegen népek törnek az országra, hogy karddal és dárdával kellene harcolni. Az aggodás azonban megvan, sőt, sokkal elterjedtebb és mélyebb, mint valaha. Az okokat hadd ne soroljuk most, naponta beszélünk és hallunk ezekről. A kérdés az, hogy Istenre gondolunk-e, számolunk az Ő akaratával, hatalmával, vagy csak magunkkal, másokkal, emberi erővel és tényezőkkel számolunk? Ez utóbbi esetben jelentkezik a félelem, az aggodás. Isten gyermekei az engedelmisség útján járva egyre természetesebben számolnak életük minden napján, minden dolgában Isten akaratával, hatalmával, jelenlétével. Aki mégis nehézségekkel küzdve egy pillanatra is megfeledkezne Alkotójáról, s magában és maga körül keresné a megoldást, aggodva, arra rákérdez az ige: elfelejtetted? Isten hatalmas, s az Ő akarata nélkül egy hajszál sem eshet le a fejedről, sőt, mindennek üdvösségedre kell szolgálnia. Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?

2012. július 8. – vasárnap

Habakuk próféta könyve 2,6: Jaj annak, aki rakásra gyűjti, ami nem az övé - de meddig?

Mielőtt nagyon szigorúan mutatnánk újjal mások felé, csöndes alázattal ismerjük el, - boldogok, akikre ez egyáltalán nem érvényes – hogy bizony mi is szeretjük gyűjteni az anyagi javakat. Amikor nagyon kevés volt, a szegény özvegy két fillére volt a kedvenc bibliai idézetünk, s amint egyre több lett, megmagyaráztuk magunknak, hogy ez nem bűn, becsületesen szereztük, kellőképpen adakozunk is belőle, de a mai körülmények között mindenre, vagy szinte mindenre szükségünk van, amit gyűjtöttünk. Igaz, néha takarításkor sok mindent tologatunk, mert még nem volt rá szükség, de talán, egyszer. Az ige, mely nem csak itt, hanem más helyeken is beszél a fölösleges halmozásról, bizonyára azokról szól, akiknek több van, mint nekünk. Az átlagember a maga kis lakásával, munkahelyével pazarlásnak tartja, hogy még a hívők között is némelyek rendelkeznek két lakással és nyaralóval, az utóbbiak viszont biztosak abban, hogy ha van lehetőség egy kis nyaralásra, sokkal eredményesebbek lesznek a szolgálatban, a két lakás pedig már egyáltalán nem fényűzés, hiszen megköveteli a mai életmód, munkabeosztás. Az újított rakásra, mondják, aki sokkal gazdagabb, aki milliókért vásárolgatja a műtárgyakat. Mindenkinek van tehát magyarázata. A Szentírás pedig mindenkinek szól. Amikor olvassuk, első sorban nem másokra kellene gondoljunk. A sok, vagy kevés értelme biztos, hogy változik koronként, helyenként. Ábrahám korában találták fel az ágyat, s még sokáig számított nagy fényűzésnek, ha valaki ágyban aludt. Dédszüleink még csak hírből hallották, hogy van olyan doboz, ahol mozognak az emberek, nagyszüleink sem láttak még színes tévét, ma pedig több is van belőle minden házban. És még csak a gyűjtésről, az úgynevezett becsületes halmozásról beszélünk, a próféta viszont azoknak a gyűjtéséről beszél, amit nem is egészen tisztességesen szereztünk, nem is a mienk. A régi rendszerben jelszó volt az, hogy mindenki eltulajdoníthat a közösből, aki valamilyen gyárban dolgozott, annak, és egész rokonságának kijárt abból a termékből, amit ott gyártottak. A falusiaknak sem volt magán tulajdonuk, hanem úgynevezett közös tulajdon volt, amiből mindenki annyit tulajdonított el, amennyit lehetett, akinek több sikerült, az élelmesnek számított. A mondat végén ott

van egy rövid szó, és egy kérdőjel: meddig? Próbáljunk ezen gondolkodni, meddig lehet így cselekedni, s mi van, amikor azt mondja földi hatóság, és mi van, ha földi nem mondja, de a mennyei Atya mondja: eddig, most jön a számadás. Lehetne esetleg ma saját magunknak mondani: eddig, s nem tovább.

2012. július 9. – hétfő

Ézsaiás próféta könyve 45,6-7: Hadd tudják meg napkelettől napnyugatig, hogy nincs más rajtam kívül, én vagyok az ÚR, nincs más!Én alkottam a világosságot, én teremtettem a sötétséget, én szerzek békességet, én teremtek bajt, én, az ÚR, cselekszem mindezt.

Az ige első része világos, ismert üzenet, legszívesebben csak erről beszélnénk. Isten az egyetlen létező Isten, minden más istenség, akit a népek annak tartanak, csak kitalált, nem létező isten, nincs hatalma, nem munkálkodik, nincs is miért arról/azokról beszélni. Amikor Isten az Ő népének életében munkálkodik, és úgy hozza ki őket Babilóniából, hogy a szabadításhoz még a babiloni királyt, Círuszt is felhasználja, akkor ezzel minden nép értésére adja, milyen hatalmas Isten Izrael Istene, nincs senki, aki Őt megállíthatná tervei megvalósításában, nem is létezik más Isten. Még a második vers egyik felét is szívesen olvassuk és hirdetjük, Isten szavával teremtette a világosságot, Ő az, aki a békességet meg tudja adni, Ő az, aki cselekszik, mint hatalmas, cselekvő, és tegyük hozzá, mindig az Ő gyermekeinek érdekében cselekvő Isten. Azonban legyünk őszinték, és ismerjük el, nem igazán értjük, mit is jelent az, hogy Isten teremtetten a sötétséget, Isten teremt bajt. Az biztos, hogy ez az igevers még a legnagyobb kételkedőt is meg kell győzze arról, hogy a Biblia valóban több, mint emberi alkotás, ez valóban Isten szava. Nem hiszem, hogy lenne ember ezen a világon, vagy lett volna valaha, aki ezeket a szavakat beírta volna az Igébe, sőt, ha lehetett volna, alkudozott volna mindenki, hogy ne kerüljenek bele. Azért is, mert nem értjük, azért is, mert mi úgy tudjuk, sokan, hogy Isten teremtette a világosságot, s sötétség pedig annak ellentétéként valahogy meglett, Isten minden jó adomány szerzője, és semmi rosszat, bajt nem enged az övéinek életében. Kiderül, hogy amit mi feltételeztünk, az téves. Isten alkotta a fényt, és az Ő alkotása a sötét is, hiszen Ő rendelte el, hogy nappal és éjszaka egymást váltsák. Ő az, aki bajt is nem csak megengedi az életünkben, hanem Ő azoknak szerzője is. Azt nem feledjük, hogy ugyancsak Isten az, ahogyan hitvallásunkban valljuk, aki mindazt a rosszat is, amit e siralomvölgyben reánk bocsát, javunkra fordítja. Mindezzel nem merítettük ki az ige értelmét, se annak teljes megfejtését nem fogalmaztuk meg. Juttassa eszünkbe a nap folyamán Isten többször is ezt az ígét, és tegye világossá ennek alapján az Ő üzenetét számunkra.

2012. július 10. – kedd

Péter első levele 1,3: Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjá szült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre.

A leghosszabb zsoltár szerzőjével együtt gyönyörködöm Isten ígében. A mai egyetlen igeversben olyan sok üzenet van sűrítve, hogy felsorolni sem egyszerű. Sokkal több üzenet van ebben a versben, mint amennyi szó szerepel benne. Minden szó hangsúlyos és fontos. Semmi kétség, Isten áldott szolgálói akár egész kötetet kitöltő prédikáció-sorozatot fogalmazhatnak meg e vers alapján. Azt pedig leírni, elmondani nem is nagyon lehet, hogy milyen nagy ajándéka mennyei Atyánknak, hogy nem csak magyarázni lehet ez a csodálatosan tömör, és ennyire tömören mégis csodálatos ígét, nem csak kommentárokat, prédikációkat, értekezéseket fogalmazhatunk meg belőle, hanem ennek az ígének ajándéka személyesen nekünk szól, ránk érvényes. Isten minden gyermekének életében az ige

felragyogtatja, milyen nagy és semmihez sem mérhető ajándék birtokosai vagyunk. Egyetlen igevers, s benne megfogalmazódik az imádság, a hálaadás, a dicsőítés, a hitvallás, a reménység. Alig két sor, s szó van mégis az örökkévaló Isten legnagyobb ajándékaról, Isten Fiának megváltó munkájáról, Isten gyermekeinek újjászületett állapotáról, a feltámadás bizonyosságáról és az örök élet reménységéről. Bizonyára nem lehet e verset olvasva tovább lapozni, tovább menni. Szánjunk rá pár percet, hogy csodáljuk Isten gazdag üzenetét, s imádságos lélekkel fedezzük fel a sok szép üzenete közül mindazt, amit Isten szívünkre helyez, ezek alapján. E rövid pár sorban az igevers tartalmáról nem sikerült szólni, de az ÚR Lelke szólítson meg mindenkit, tegye személyessé az üzenetet.

2012. július 11. – szerda

Sámuel első könyve 7,3: Ha tiszta szívből akartok megtérni az ÚRhoz, akkor távolítsátok el magatok közül az idegen isteneket.

Engedtessek meg, hogy a hitéletet, Istenünkhöz való viszonyunkat ismét a gyermek-szülő viszonyból próbáljuk szemléltetni. Hasonlítsuk hitéletünket, annak változását, fejlődését egy gyermek fejlődéséhez. Az egészen kicsi gyermeket az jellemzi, hogy szinte semmit nem tud még a világról, s minden kell neki. Az is kell, amire nincs szüksége, de meglátta, színes, akarja. Lehet, hogy egyenesen rossz ízű, vagy káros, de kell. Aki elindul a hitéletben, lehet, hogy az elején még mindent szeretne megszerezni, vagy megtenni, de sok minden nem világos még. S ha a szülő bármit elvesz, megtilt, akkor őrzöng, vagy legjobb esetben elkönvelyel, hogy neki rossz szülei vannak, akik csak tiltani tudnak. Sokan így látják Istent is. Aztán nő a gyermek, nő az értelme is. És sok hatás éri, főleg csábítások, bűnös utakra hívások. Egyiket-másikat ki is próbálja, és sajnos, egyik-másik meg is tetszik neki. Azt is tudja, hogy szülei nem akarják, hogy azt a rosszat, bűnt tegye, ezért titkolózik, rejtve cselekszik, de minden rejtett dolog egyszer kiderül. Mit tesz ekkor a gyermek, mit tettünk mi magunk is? Megbánjuk, megvalljuk, ígéretet teszünk, hogy megváltozunk. Mindezt azért, mert nincs más kiút, a szülők ezt várják, csak így haladhatunk tovább, ha őket kibékítjük. Magunkban azonban, sajnos, gyermekként, fiatalokként arról gondolkodtunk, hogy ezután mit tegyünk, hogy jobban vigyázzunk, ne leplezzenek le, azaz tovább tehesük azt, amivel nem értenek egyet a szülők. Istennek hála, eljutottunk arra a korra és arra az értelemre is, amikor megértettük, mennyire jót akartak, akarnak szüleink, megértettük, hogy nekünk is erre van szükségünk, és szívünk szerint törekszünk immár arra, amiről mi is tudjuk már, hogy az a jó. Hitéletünkben hol tartunk? Alkudozunk még Istennel, önmagunkkal? Vagy ott vagyunk már, az Ő kegyelméből, hogy tiszta szívből akarjuk a megtérést, teljes szívvel akarjuk azt, mit Isten akar. Ha igen, akkor cselekvésre fel, mondja a próféta által Isten, akkor jöjjön az idegen istenek, elemek eltávolítása. Nem félelemből, hogy megver Isten, ha nem teszem, nem érdekből, hogy megáld Isten, ha megteszem, hanem azért, meg tiszta szívből Isten felé fordultunk, ezért vagyunk készek cselekedni az Ő akaratát.

2012. július 12. – csütörtök

Mózes ötödik könyve 5,21: Ne kívánd felebarátod feleségét, ne kívánd felebarátod házát, se mezejét, se szolgáját, se szolgálóját, se ökrét, se szamarát, és semmit, ami a felebarátodé!

Ha mi emberek kellene valakinek a felkérésére valamilyen szabálykönyvet, rendelet-tárat megfogalmazunk, ahol például a tulajdon védelme is kellene szerepeljen, valószínű, hogy olyan szavakat használnánk, mint ne vedd el, ne tulajdonítsd el, ne használd jogtalanul, és ezekhez hasonlókat. Ha pedig egy bizottságban alkotnánk meg ezeket a szabályokat, esetleg törvényeket, és valaki azt javasolná, hogy a fent említett ige szavaival fogalmazunk, talán sokan tiltakoznánk. Hiszen, gondoljuk mi, amíg nem okozunk kárt másoknak, addig nincs baj, és egyáltalán, a kívánságot meg

lehet-e állítani? Ha meglátom a szomszéd házát, mely szebb, funkcionálisabb a sajátoménál, de nekem nincs módom olyat építeni, egyet sóhajtok, hogy de jó is lenne, ha nekem is olyan lenne, de ezzel még nem okoztam semmilyen bajt, kárt, nem bántottam senkit. Újabb bizonyíték tehát a mai ige is arra, hogy ezeket a gondolatokat nem emberi gondolkodás szerint fogalmazták meg, hanem itt a miénktől eltérő, és lássuk be, sokkal mélyebb értelmű gondolatok vannak. Az Újszövetség segít jobban megérteni, hogy miért ez a szóhasználat, amikor azt mondja Jakab apostol, hogy a kívánság veszélyes dolog, mert bűnt szül, az pedig lelki halálra is vezethet. Isten soha nem a külsőségekre ösztönözte az embert, hanem mindig szívének teljes megszentelését akarta. Mi emberek nem olvassuk mások gondolatait, ezért nem is sokat foglalkozunk azokkal, mindegy, ki mit gondol, csak ne tegyen rosszat, szokták mondani. Az ilyen elmélet súlyos következményeiről nincs mód most említést tenni, de lehet róla gondolkodni. Isten viszont azt akarja, hogy a szívünk legyen tiszta, és a tiszta szívből származzanak a tiszta beszédek, cselekedetek. Nem elég az, hogy ne vedd el, de magadban emésztődsz, s ki tudja, mire vezet aztán a kívánság, hanem arra törekedj, s az ÚRtól kérj hozzá erőt, hogy ne is kívánd a másét, hanem hálaadással Istentől fogadd el, ami neked adatott, s azzal igyekezz hűségesen szolgálni, az Ő dicsőségére.

2012. július 13. – péntek

Pál első levele a korintusiakhoz 15,42: Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban.

Világosabban nem lehet megfogalmazni a feltámadás hitének fontosságát, mint ahogyan azt Pál apostol teszi ebben a fejezetben, amikor azt mondja, hogy a feltámadás hite nélkül minden hiábavaló, mégis, legtöbben a keresztyének közül ezt kétlik. Egyik fontos oka a kételkedésnek az, hogy nem jött vissza senki a halottak közül, a másik az, hogy látjuk, amint a test elporlad, megsemmisül, ismét másik pedig az, hogy sem megmagyarázni, sem megérteni nem tudja az ember a feltámadást. A Szentírásban is találkozunk azzal, amikor Isten emberei azt mondják, hogy nem lett egészen nyilvánvaló, hogy milyenek leszünk, vagy amikor arról van szó, hogy az ottani boldogság meghaladja úgy a tapasztalatunkat, mint a képzeletünket. Ahogyan Jézus Krisztus feltámadásának hogyanjáról nem beszél a Szentírás, úgy itt sem arról szól, amire sokan kíváncsiak lennének, hogy miként támadunk fel. A Biblia nem egyesek kíváncsiságának kielégítésére íródott, hanem üdvösségünk érdekében adja Isten a kijelentést. Ráadásul pedig, ahhoz, hogy a mostani életben hűségesek maradhassunk, földi harcainkat az Ő segítségével megvívhassuk, előre tekintve reménységgel éljünk, ezért elmond még sok biztatást, tanácsot, tanítást Isten. Egyik ilyen kijelentés az, hogy mi a földi életünkben romlandó testben élünk, minden változó, múlandó, de feltámadásunk után minden más lesz. Nem lesz többé múlandóság, romlandóság. Ha megállunk itt egy pillanatra, elnézést az amerikanizmusért, de azt kell mondjuk, hogy wow... Vagy hazaiasan: ej, ha, ez igen. Nem múlandó, nem romlandó a mi testünk, a mennyei, és semmi más körülöttünk. Aki kissé időz még e gondolat körül, két érzés megfogalmazódik szívében: nagy hála Isten ígéreteiért, és várakozás a tökéletes dicsőségre, kitartó reménységgel. Legyen ez a két érzés mindenki szívében.

2012. július 14. – szombat

A zsoltárok könyve 109,26: Segíts meg, URam, Istenem! Szabadíts meg kegyelmesen!

Hozzád jövök, URam, mert Te vagy egyedül hatalmas Isten, Aki ugyanakkor sokszor megmutattad jóindulatodat. Segítségre, szabadításra szorulok. Nem végső lehetőségként kereslek Téged, hanem Hozzád jöttem legelőször, mert hiszem, hogy nem hiába kérem segítséged. Én nem tudok megoldani nehéz feladatokat életemben, Neked viszont semmi nem lehetetlen. Én el sem tudom képzelni, miként

fogok túlhaladni, hogyan fogom legyőzni nehézségeimet, mert emberileg nem látok megoldást. De kegyelmedből már részeltetted eddig is olyan megoldásokban, mondhatnám csodákban, melyek messze meghaladták előbbi elképzeléseimet. Ezért bátorodom most ismét Hozzád jönni, s kérni, a zsoltár szavaival, hogy segíts, szabadítást adj, kegyelmedben részeltess gazdagon. Hallgasd meg minden gyermeked imáját, mutasd meg jóindulatodat irántunk, siess segítségünkre, hatalmas Istenünk.

2012. július 15. – vasárnap

Mózes ötödik könyve 33,3: Mennyire szereti népét!

Mózes, Isten embere halála előtt megáldotta Izráel népét. Életének utolsó negyven esztendejét a szó szoros értelmében a népnek szentelte, hogy Isten akarata szerint vezesse őket. Most mégsem azzal kezdi utolsó beszédét, hogy mit tettem én, mekkora áldozatot hoztam, milyen lelki-szellemi örökséget hagyok nektek, hanem első mondatában Istenre tekint. Az ÚR cselekedett Mózes életében, és Ő tett hatalmas csodákat Izráel népének életében. Amikor Mózes visszatekint, első sorban Isten nagy szeretetét látja. Az első nem a fáradságos és hosszú vándorlás, nem a negyven esztendő megannyi eseménye, győzelmek, engedtlenségek, sok minden volt e hosszú idő alatt, hanem Istent látja. Mennyire szereti ez a hatalmas Isten ezt a kis népet. Minden egyéb ennek a nagy szeretetnek a következménye. És akkor most jöjjön ismét a szülő-gyermek példa. Felületes szemlélő azt látja, hogy egy gyermeknek van, vagy nincs jó ruhája, tud, vagy nem tud viselkedni, megítélheti életmódját, viselkedését sikerek esetén, teherbírását, bajban, nehézségben való magatartását. Aki mélyebbre lát, s esetleg a családját is ismeri egy gyermeknek, azt is tudja, mennyire szereti az édesapja, édesanyja őt, mennyit áldoznak érte, mennyit nélkülöznek, hogy gyermeküknek megadhassák nem csak az anyagiakat, hanem időt, figyelmet, mindazt, ami építi személyiségét, gazdaggá teszi lelkieken, felkészültté az életben. Bizonyára mindnyájan hallottunk már olyat mondani valakiről, esetleg mi magunk is mondtuk, hogy nagyon szeretheti őt a szülője, a szülei. Isten népének élete élő bizonyosság arról, hogy milyen nagy a mi Istenünk szeretete. segítsen mennyei Atyánk, hogy úgy tudjunk élni, hogy egész életünkkel ennek legyünk hirdetői, milyen nagyon szeret minket az Isten.

2012. július 16. – hétfő

Ézsaiás próféta könyve 26,12: URam, te szerzel nekünk békességet, hiszen mindent te tettél, ami velünk történt.

Szorítkozzunk csak arra, amit a Bibliából ismerünk Izráel népéről, Ábrahám elhívásától egészen a babiloni fogságig, s az onnan való hazatérésig, hiszen Ézsaiás próféta ebben az időben hirdette Isten üzenetét. Nem volt ez könnyű időszak, sok eseményről számol be a Szentírás is. Négy évszázadig voltak a zsidók Egyiptomban, aztán hosszú volt a hazatérés, s ott sem volt egyszerű az élet megszervezése. Sok csatát vívtak a zsidók, az ország elfoglalásáért is, majd a szomszédos népekkel, akik minden adandó alkalommal megtámadták őket. Gondoljunk a bírák korára, a királyság kezdetére. Nagyon felületesen olvasva a mai ígét, de lehet, hogy kis rosszindulat is kell hozzá, ezekkel elmondható, hogy a mai ígénk valótlán állítást fogalmaz meg. Ami Izráellel történt, azt a filiszteusok, emoreusok, moábiták, egyiptomiak, babilóniak, és sok más nép, azok vezetői, királyai, hadereje tették. Így gondolkodunk mi, amikor békesség volt életünkben, jó dolgok történtek velünk, akkor Isten velünk volt, Ő adta áldását. De amikor szenvedtünk, fogságba vittek, vagy ránk támadta, legyőztek és elvették mindenünket, akkor azt a gonosz szándékú emberek, népek cselekedték, és Isten valamiért engedte, hogy ezek megtörténjenek. Itt a próféta mélyebbre néz, s azt tanítja a választott népnek, hogy Isten kezéből fogadjon el mindent. Mi nem az ellenségtől fogadjuk el még azt sem, amit az ellenség szándéka szerint szenvedünk el, hanem azt is úgy fogjuk fel, hogy Isten nem hiába engedte megtörténni, ezért úgy

vesszük, hogy Ő adta nekünk. S ha Tőle származik, akkor az javunkra van, még akkor is, ha pillanatnyilag nehezen viseljük. Amikor eléri az ÚR a célját, akkor biztosan elhozza a békeesség idejét. Segíts URam, hogy Tőled fogadjam el mindazt, amit cselekszel velem, értem.

2012. július 17. – kedd

Márk evangéliuma 6,34: Amikor Jézus kiszállt, és meglátta a nagy sokaságot, megszánta őket, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélkül való juhok, és kezdte őket sok mindenre tanítani.

Sokszor találkozunk ezzel a helyzettel. Kimegyünk néhányan kicsit lazítani, hamar összeáll két kisebb csapat, indulhat a foci. Sajnos, nem igazán élvezhető a játék, hibát hibára halmozunk, mert nem tudjuk egymás szándékát, nem vagyunk összeszokva, nincs szervezett játék. De ezzel a képpel azok is gyakran találkozunk, akik különböző közösségekben veszünk részt tanácskozásokon, útkereséseken. Ha nincs megszervezve az együttlét, ha nincs egy jó moderátor, aki mederbe tartsa a hozzászólásokat, nagyon el lehet kalandozni, avagy mellékes dolgokról is lehet hevesen vitázni, és sokszor eredmény nélkül fejeződnek be a tanácskozások, ahol csak az indulatok hoztak nem kívánatos gyümölcsöket. Néha ezt az állapotot ismerjük fel a gyülekezetekben is. Nem törekszünk közösségre, arra, ami közös, amit közösen tehetünk, hanem külön személyekként vagyunk együtt az istentiszteleteken, rendezvényeken, ahol más-más a szándékunk, mindenkinek megvan a véleménye, elképzelése, és nehezen tudunk közelíteni a másik emberhez. A pásztor nélküli juhokat nem vezeti senki, de a nyájszellem mégis legtöbb ilyen juhok azt diktálja, hogy maradjanak együtt, és kövessék azt, aki merészebb, aki valamilyen irányba elindul. Ha az irány rossz, akkor mindenkinek veszedelmet jelent. Jézus látja a sokaságot, az akkorit, és a maít is, és segíteni akar. Sok mindenre tanítja őket, legfőképpen arra, hogy a jó Pásztort kell követni. Az Ő tanításának a célja az, hogy legyen világosság életünkben, ismerjük fel, hogy a juhok közül, az emberek közül senki nem ismerheti a teljes valóságot, ezért a helyes irányt, a megfelelő életmódot sem mondhatja meg tökéletesen az ember. Sem magunk, sem mások. Ha viszont Őt hallgatjuk, majd tanítását megértve Őt követjük, nem fogunk a helytelen irányba menni tovább, hanem Őt követve a biztos cél felé tart majd életünk. Legyen így ma is.

2012. július 18. – szerda

Zakariás próféta könyve 8,21: Jertek, menjünk el, könyörögjünk az ÚRhoz, folyamodjunk a Seregek URához! Én is megyek!

Kérdések jutnak eszembe az ige alapján. Mire biztattak engem szüleimen kívül az emberek gyermekkoromban, ifjúkoromban, mire biztatnak ma? Én mire biztatok másokat? Hosszú felsorolás következhet, szinte mindenik után szükséges lenne bűnbánatot tartani. Biztattak, hívtak barátok, néha felnőttek hazudni, becsapni másokat, meg akartak tanítani sok rosszra. Bizony néha sikerrel. Fülellem hallottam már felelőtlen felnőtteket, amint kisgyermekeket biztattak csúnya beszédre, mert azon jól nevettek utána. Legtöbb fiatal így tanul meg inni, dohányozni, kábítószerelni, mert valaki erre biztatta. Sok formája van ennek a biztatásnak, és sok magyarázatot is fogalmazunk meg, szavaink igazolására. Azt a kérdést sem tudom megkerülni, hogy én kit és mire szoktam ösztönözni, hívogatni? Mennyire elszántan teszem ezt, mennyire hiszem, hogy szavaimnak hatása van? Az ige egy csodálatos példát állít ellenünk, nagyon kívánatos lenne ma is sokunk által ezt gyakorolni. Ne magyarázkodjunk, hogy miért nem tesszük, hanem tegyük, bíztassuk egymást arra, hogy bizalommal tárjuk fel szívünket Istennek, bizalommal imádkozzunk és kérjünk szabadítást, segítséget, áldást a Seregek Urától. Abban lehetünk hitelesek, amit magunk is gyakorolunk, így a felszólítás első sorban önmagunk felé érvényes, majd

mások felé is hitelesen fog hangzani. Mennyei Atyánk adjon sok ilyen csodálatos embert, és csodálatos közösséget, ahol egymást Isten követésére, a Hozzá való könyörgésre buzdítják az Ő gyermekei.

2012. július 19. – csütörtök

János első levele 3,20: Bár a szívünk elítél, Isten mégis nagyobb a mi szívünknel, és mindent tud.

Talán sokunk hitéletében ez volt az egyik legnehezebben megtanult igazság, amit még elfogadása után is sokszor olyan nehezen tudtunk alkalmazni életünkben. Ismerek imádságos életű, Istent őszintén kereső embereket, akik már felismerték bűneik nagyságát, és azoknál meg is rekedtek, évtizedek óta hallják a kegyelem evangéliumát, de úgy vélik, hogy az nekik személyesen nem szól. Nagyon sokan nyilatkoznak úgy, azok közül, akik hisznek a feltámadásban, hogy majd akkor kiderül, hogy mi lesz a sorsunk, majd a jó Isten mérlegelni fogja életünket, és vagy kegyelmez, vagy kárhozatra küld. Van, akit igen megvisel, hogy nem tudja legyőzni a bűnt, noha igyekszik erre, s búskomorrá lesz, mert nincs megoldás problémájára. Az igazság az, hogy szívünk mindnyájunkat elítél, nem vagyunk büntelenek, tudjuk, hogy rászolgáltunk a büntetésre. És akkor azt a nagyon nehéz tanítást kell elfogadjuk, hogy Isten nagyobb, mint a szívünk. Isten nem vak, nem tudatlan, sőt, semmi nincs előtte elrejtve, és mégis, Ő saját akarata szerint úgy határozott, hogy felülbírálja a mi szívünket, és igaznak jelent ki minket Fiáért. Ezt el kell sajátítani a keresztyén életben, lépésről lépésre meg kell tanulni, hogy Istennek adjunk igazat minden helyzetben, minden kérdésben. Ha megtesszük, hamar felfedezzük majd, hogy ez nekünk is jó, sőt, ez az egyetlen jó és helyes út. Mindenben legyen meg az Isten akarata, mindenben az Övé az igazi és helyes ítélet.

2012. július 20. – péntek

Dániel próféta könyve 6,11: Amikor Dániel megtudta, hogy alá van írva ez az irat, hazament. Emeleti szobájának ablakai nyitva voltak Jeruzsálem felé, és ő napjában háromszor térden állva imádkozott, és magasztalta Istenét, ahogyan azelőtt is szokta.

Dáriusz lett az új király a méd birodalomban. Százhusz kormányzót nevezett ki országa ügyeinek irányítására, föléljük három főkormányzót. E három egyike volt Dániel, akit szándéka volt még a másik kettő fölé is helyezni, más szóval a király után ő lett volna az első ember. A többiek összesúgnak a háta mögött, keresik, mivel lehetne megvádolni, de semmilyen ürügyet, hibát, hanyagságot nem találnak. De jó is lenne, ha ilyen keresztyének lennének sokan, akik ellen még ha keresnek, sem kapnak semmilyen hanyagságot, hibát. A főemberek ekkor kitalálják, hogyan lehetne Dánielt törbe csalni, s azt javasolják a királynak, álnok szándékkal, hogy a birodalomban egy hónapig ne legyen más isten, csak Dáriusz, azaz egy hónapig ne lehessen senkihez imádkozni, senkitől kérni, csak a királytól. A király enged a hiúságát is tápláló ajánlatnak és kiadja a rendeletet. Erre írja a mai igénk, hogy amikor megtudta Dániel ezt a rendeletet, akkor mit cselekedett. Nagyon fontos, és érdemes ezen gondolkodni, hogy még a fenyegetett helyzetben is magasztalja az URat, mert az ÚR kezében van a sorsa, és a nép sorsa is, Isten pedig méltó minden magasztalásra. Ami ugyanakkor gyönyörű ebben a versben, mintha azt olvasnánk, hogy amikor Isten gyermeke megtudja, hogy hite miatt gonosz tervet találtak ki ellene, akkor mit tesz? Nos, semmit. Ugyanazt, mint addig. Ahogy azelőtt is szokta, ebben a helyzetben is imádkozik, imájában pedig a hangsúly a magasztaláson van. Bizonyára nagyon komoly, mély, igazi közössége kell legyen Istennel, ahhoz, hogy így tudjon reagálni. Élete kerül veszélybe, de nincs hirtelen rohanás, megoldás keresése, a gonoszok tervének felfedése, nem is kezd kétségbeesetten életéért könyörögni. A gonoszok terve nem változtat az imaéletén, Istenhez való viszonyán. Imáinak nem ez adja meg a mélységet, az intenzitást, mert ez eddig is megvolt. Nem is lehet megmagyarázni, milyen isteni békeség, a gonoszok

tervének szintjétől végtelen magasságban levő lelkület sugárizik az igéből. Mennyei Atyánk adjon ilyen keresztyének, ilyen imaéletű hívőket, tegyen ilyenekké minket.

2012. július 21. – szombat

Pál levele a rómaiakhoz 5,1: Mivel tehát megigazultunk hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Két múlt idejű igét használ Pál apostol ebben a mondatban, ezeket kijelentő módban írja, azaz megállapít valamit. Nem kérdés, nem feltételes mód, hanem tény. S ezen két ige által kifejezett cselekvés a mi életünkben is megtörtént kell legyen, s azok következményei kell munkálkodjanak bennünk. Mi hit által megigazultunk, mondja Pál. Nem vagyunk büntelenek, sajnós, de Isten előtt igazak vagyunk. Ha valaki vét a polgári törvények ellen, büntetést róhatnak ki ellen, amit ha megfizet, nincs többé tartozása. azaz törvény szempontjából igaznak nyilvánítják. Isten minket törvény szempontjából igaznak nyilvánít, mert a mi tartozásunk meg lett fizetve. Mivel pedig ez megtörtént, mondja tovább az ige, ezért Istennel békességünk van. Ha szabad egyszerű példát használni, amikor valakitől kölcsön kértem egy összeget, szó nélkül kisegített, és ameddig sikerült megadni az adósságot, soha nem említette, nem is utalt semmilyen módon rá, hogy tartozom neki, mégis, valahányszor találkoztunk, de még akkor is, amikor nem, mindig eszembe jutott, hogy tartozom. Nagyon vártam, hogy megadhassam a tartozást, s felszabadultan tudjak közösségben lenni azzal a személlyel. Istennel semmilyen közössége nem lehet annak, aki még nem fogadta el bűneinek bocsánatát, így békesége sem lehet az ilyen embernek, sem Istennel, sem önmagával. Ezért hangsúlyozza több helyen is az Írás, hogy nekünk békességünk van, közösségünk lehet Istennel, mert tartozás nincs, az ÚR Krisztusban mi igaznak nyilvánítottunk. Ennek az állapotnak következményei, áldásai legyenek ott minden nap életünkben.

2012. július 22. – vasárnap

A zsoltárok könyve 119,148: Ébren van szemem az éjszakai őrvtáskor is, és elmélkedem ígéreteiden.

Alázattal megvallom, éjszaka leginkább aludni szoktam. Mikor nem alszom? Ha beteg vagyok, fáj valami. Olyankor arra gondolok, hogyan lehetne enyhíteni a fájdalmat, vagy miért nem vigyáztam jobban. Nem alszom, ha komolyabb gond van az életemben, szerettem életében, ilyenkor, ezt is megvallom, bizony bánkódni szoktam, és imádkozom, hogy Isten adjon megoldást, a bajokból szabadulást. Noha nem kell az Isten gyermekeinek aggódnia, ha komoly nehézségek, próbatételek elé nézek, olyankor van úgy, hogy nem alszom át az éjszakát, hanem elmélkedem, hogyan is lesz, mit fogok tenni, és imádkozom segítségért, erőért, bölcsességért. Az is előfordul, nem túl gyakran, hogy valamire készülök, egy esemény kell bekövetkezzen, vagy utazni kell valahova, és akaratom ellenére nem tudok jól pihenve készülni az útra, mert a várakozás ébren tart, és legtöbbször hiábavalóan, de próbálom elképzelni, milyen lesz az út, az esemény. Mindezekből arra a következtetésre jutok, önmagam életében, hogy megtörténik, hogy őrvtáskor, azaz az éjszaka közepén ébren vagyok, de nem Isten ígéretei azok, amiken leginkább elmélkedem. A zsoltárosról is bátorkodom azt gondolni, hogy nem volt életének minden idejére jellemző az, hogy ébren töltötte az éjszakákat, hanem a magaméhoz hasonló okok miatt lehetett ébren leginkább. De akár gondok miatt, akár valamire készülve, vagy bármi más okból is lett volna ébren, arra mutat példát a zsoltáros, hogy minden helyzetben Istenre gondol, mégpedig az ÚR ígéreteire. Hiszen Atyánknak sok ígérete van, minden helyzetben hasznunkra válik, ha azokat felidézük, és azok megnyugtatnak, utat mutatnak, az Ő segítségéről, törődéséről,

gondviseléséről emlékeztetnek. Adja meg Istenünk ezt a lelkületet, hogy bármilyen okból is lennénk ébren éjszaka, első sorban azt kérdezzük: mit ígért a mi Istenünk.

2012. július 23. – hétfő

Mózes negyedik könyve 21,7: Ekkor odament a nép Mózeshez, és ezt mondta: Vétkeztünk, mert az ÚR ellen és ellened szóltunk. Imádkozz az ÚRhoz, hogy távolítsa el rólunk a kígyókat! És imádkozott Mózes a népért.

Mekkora változást végzett Isten Mózes életében. Fiatal korában még annyira indulatos volt, hogy amikor látta az egyiptomit, aki egy zsidót bántalmazott, azonnal közbe avatkozott, nem is akárhogyan, hanem az egyiptomi halálát okozva. Amikor viszont Isten elhívja őt, hogy vezesse ki a népet a fogságból, majd pedig a pusztán keresztül, akkor már az tűnik fel, hogy mennyire szereti Mózes Istent és Isten népét. Önmagát a vándorlás éveit mindig utolsó helyre teszi. Első Isten akarata, vezetése, nem szólhat ellene senki büntetlenül. Azután pedig a nép. Ha az ÚR könyörülne Mózesen de elvesztené a népet, annak bűnei miatt, Mózes közbenjár, imádkozik, nem akar lemondani a népről. Pedig sokszor szóltak ellen, sokszor vádolták ok nélkül. Amikor Isten ezért közbeszól, ám tegye, Mózes viszont nem keres elégtételt önmagáért. Ebben a fejezetben is arról olvasunk, hogy a nép Isten ellen és Mózes ellen szól, panaszkodik az eledelre is, amit megutálnak, pedig ingyen kapják, a gondviselés jeleként. A nép panaszára Mózes nem szól semmit, Isten cselekszik, amikor kígyókat bocsát a táborra. A szenvedés meghozza a jobb belátást, a nyomorúságban sokszor megtanulnak az emberek helyesen gondolkodni és ítélni, így az izraeliták is beismerik, hogy gonoszság volt róluk amit mondtak. Mózeset kérik, járjon közbe Istenné értük. Mózes pedig, mondja az ige, imádkozott. Egyebet nem olvasunk. Nem kérte magát, nem tartott előbb egy kioktatást, nem szabott feltételeket a jövőre nézve, hanem imádkozott. Volt már alkalmam hallani keresztyén embert, akitől segítséget kértek, hogy azt mondta, segíték, de én megmondtam, nem így kellett volna cselekedni, előbb ismerje el, hogy rám kellett volna hallgasson. Azzal, hogy Mózes szó nélkül meghallgatta a nép kérését, és rögtön imádkozott Istenhez, többet tett, mint hogy ha bármilyen bölcs beszédet tartott volna, mert életével, tetteivel mutatta meg az igazi szeretet lelkületét. Lehetnek helyzetek, amikor valakinek azt is elmondjuk, el kell mondjuk, hogy hol tévedett, mi az, amit ne tegyen máskor, de az mindig, mindig csak az ima után legyen, és csak akkor, ha Isten Lelke indít erre. Ahogy az apostol mondja, ha helye van a szeretetből fakadó intésnek, akkor azt meg kell tenni. De az ima, a közbenjárás feltétel nélküli legyen, és mindig legyünk készen mindenkinek az ügyét az ÚR elé vinni.

2012. július 24. – kedd

Mózes első könyve 15,1: Ezek után az események után így szólt az ÚR Ábrámhoz látomásban: Ne félj Ábrám! Én vagyok a pajzsod: jutalmad igen bőséges.

Ábrám győztes csatán van túl, megszabadította unokaöccsét, Lót a szövetséges királyok fogságából. A közmondás is azt tartja, hogy háború után teremnek a hősök, mi is sokszor esünk ebbe a tévedésbe, hogy amikor valami sikerül, büszkék és magabiztosak leszünk. Ábrám, vagy nevezzük inkább úgy, ahogyan későbből ismerjük, Ábrahám a győzelem után Melkisédek áldását kapja, és fogadja alázattal, sőt, tizedet fizet neki mindenből, mert Melkisédek a Felséges Isten papja, ahogyan a Biblia nevezi Őt, Ábrahám pedig tudja, hogy a győzelem nem saját seregének erején múlt első sorban. Abból, ahogyan ezek után Isten megszólítja, arra lehet következtetni, hogy Ábrahám a csata után ijedt meg. Valahogy úgy, ahogyan velünk is történik, amikor hirtelen nagy veszély fenyeget, szinte gondolkodás nélkül indulunk, cselekszünk, majd utána döbbenünk le, hogy milyen nagy is volt a fenyegetés. Aki autót vezet, szinte mindenki volt már olyan helyzetben, hogy hirtelen kellett kikerülni egy szembejövő

jármút, vagy valamit, amit későn vettünk észre, majd a sikeres manőver után ijedtünk meg, hogy mi is lehetett volna. Amikor Ábrahám visszahozza unokaöccsét, elűzte az ellenséget, utána így szól hozzá Isten: ne félj. Én megvédlek, pajzsod vagyok, sőt, megjutalmazlak téged. Ne azzal foglalkozz, hogy most sikerült, de mi jön még, mi lesz, ha visszajönnek, hanem az legyen előtted, hogy veled van az Isten. S tesszük mi ma hozzá, az Újszövetség ismeretében, ha pedig Isten velünk, kicsoda ellenünk?

2012. július 25. – szerda

János evangéliuma 14,14: Ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem.

Kicsit furcsán hangzik, hogy kérjetelek tőlem, az én nevemben. Az előző verseket elolvasva megértjük, miről beszél az ÚR, mert ott arról van szó, hogy aki látta Jézust, az látta az Atyát, mert az Atya Jézusban, Jézus az Atyában van. Amikor imádkozunk, és azt mondjuk gyakran imáink végén, hogy az ÚR Jézus Krisztus nevében kérünk, ezzel azt is kifejezzük, hogy hisszük, hogy Ő az Isten Fia, akinek adatott minden hatalom, ezért jövünk Hozzá kéréseinkkel. Amikor pedig nevében imádkozunk, azt jelenti, hogy szándéka szerint, az Ő akaratával egyezően, sőt, az Ő megbízásából. Ehhez Vele kapcsolatban kel lennem, az Ő akaratát ismernem és elfogadnom kell, az Ő lelkületét és cselekedeteit szükséges kövennem. Márpedig Jézus mindig az Atya akaratára szerint élt és cselekedett, és minden szavával, tetteivel Isten dicsőségét gyarapította. És azt tanította, hogy ne a földi kincsek gyűjtésére törekedjünk, mert Istennek gondja van a szükségünkre. Akkor most újra elgondolkozhatunk, mit és hogyan kérünk Istentől, hogy ne élvezetekre, ne öncélúan, ne a múlandóra figyeljünk, hanem Isten dicsőségére azzal is, ami különben nekünk is szükségünk. Tanítson meg mennyei Atyánk az Ő Lelke által, hogy mit és hogyan kérjünk, s juttasson el a mai napon is arra a csodálatos tapasztalatra, melyet a zsoltairos fogalmaz meg: *gyönyörködjél az Úrban és megadja szíved kéréseit.*

2012. július 26. – csütörtök

Mózes ötödik könyve 8,10: Ehetsz jóllakásig, és áldani fogod Istenedet, az URat azért a jó földért, amelyet neked adott.

Nekünk nem nagy üzenet az, hogy ehetsz jóllakásig, hiszen ma már elég ritka az éhező ember tájainkon, sőt, sokan nem csak jóllakásig ehetnek, hanem meg is válogathatják, hogy mit, milyen minőségű ételt fogyasztanak. Számunkra ma már ismeretlen, és szinte hihetetlen, amikor szülők, nagyszülők elmesélik, hogyan éltek kevesebb, mint egy évszázada. Asszonyok egész nap kellett dolgozzanak az uraknál, hogy estére két marék puliszkának való lisztet vihessenek haza, ami kevés volt a rájuk váró sok éhes gyermeknek. Első sorban hálát kellene adjunk, hogy ma a mindennapi kenyér megvan bőséggel, utána pedig felelősen kellene éljünk mindazzal, amit Isten nekünk ad, ránk bíz. Az ige azt mondja Izráelnek, hogy Isten nekik azt fogja megadni, ami létszükség, ami most nincs, és amit nem tudtak eddig maguknak önerőből megszerezni. A pusztai vándorlás hosszú ideje után lesz végre mindenkinek saját földje, otthona, ahol önmagának gazdálkodhat, ahol áldhatja Isten mindazért, amit neki adott. Nem a manna a táplálék ezután, az megszűnik, hanem a nagy ajándék a föld, amit meg kell munkálni, s meghozza gyümölcsét. Ma nagyon sokan nem hálásak az ÚRnak a lehetőségért, hogy az ÚR adta földet az ÚR adta erővel az ÚR adta időben meg lehet dolgozni, és az ÚR adta meleggel, esővel, növekedéssel majd eljön az áldás ideje, hanem szeretnék ingyen kapni a mindennapinál sokkal bőségesebb földi javakat. Adjunk hálát a mai napon a lehetőségeinkért, akinek földje van, azért, akinek munkahelye, azért, mindenki azokért az eszközökért, melyeket ad nekünk Atyánk. S ha élünk naponta ezek gyümölcseivel, a gyümölcseért se feledjünk el hálát adni, és áldani Isten Nevét.

2012. július 27. – péntek

Péter első levele 2,10: Akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok.

Nem igazán értékeljük azt a nagy kegyelmet, ajándékot, hogy Isten népe lehetünk. Már a születésünk is kiválasztás, hiszen Isten legtöbbünket keresztyén családba, keresztyén országba engedett megszületni, így nem volt szükségünk arra, hogy sok szenvedés árán halljuk meg az evangéliumot, hanem az környezetünkben adott volt. Nem tudom elképzelni, mi lett volna, ha muzulmánként születtem volna, és úgy hallom meg Krisztus hívását, vagy távol keleten születtem volna, ahol az a természetes, hogy mindenki az ottani isteneket imádja. Nagy tiszteletet érdemelnek azok, akik ilyen körülmények között is meghallják, sőt elfogadják Krisztus hívását. Mi pedig nagy hálával tartozunk Istennek, hogy ő minket már Krisztusban kiválasztott, és népévé fogadott, a egyház tagjaivá szentelt. Nehezen tudom megérteni azok gondolatmenetét, akik ma vissza akarnak térni bármihez, ami a keresztyénség megismerése és elfogadása előtt volt jellemző, és nagyon nehéz megérteni azokat is, akik istenfélő családban éltek, de valakinek hívására hajlandók megtagadni hitüket, hogy idegen utakon induljanak el, új vallásokat, tanokat kövessenek. Biztos, hogy ebben a mi felelősségünk is megvan, mert mellettünk voltak, de eltávolodtak. Péter azoknak ír, akik egykor pogány bálványokat imádtak, de megismerték Krisztust, és tagjaivá, népévé lettek. Emlékezteti őket, hogy mióta ez megtörtént, azóta részesei Isten nagy irgalmának, mellyel megbocsátotta az előbbi tévelygést, és szent nemzetté tette őket és tett minket. Ma adjunk hálát azért, hogy van gyülekezetünk, hogy szabadon gyakorolhatjuk vallásunkat, és Isten irgalmának részesei vagyunk.

2012. július 28. – szombat

Jeremiás próféta könyve 31,18: Téríts meg engem, hogy megtérjek, mert te vagy, URam, az én Istenem!

Elhangzik a felszólítás, térjete meg. Ezzel a mondattal kezdte munkásságát Megváltónk, ez volt Keresztelő János fő üzenet, erre hív a Szentírás. Változásra, pontosabban irányváltásra van szükségünk. Mert bűnben születve rossz irányba halad az életünk, ennek az útnak a végén a kárhoz van. Isten nem akarja, hogy elveszünk, ezért hív, szólít, változzunk meg, ne arra haladjunk, ne az legyen előttünk, ne keressük többé, ami Tőle elválaszt, ami csábítónak ígérkezhet, de örök szenvedés a vége. Azt akarja Atyánk, hogy megforduljunk, irányt változtassunk, előttünk Ő, Isten legyen, egyre jobban közelítsünk felé, ezzel együtt az üdvösségünk felé is. Megtérni szükséges, ez pedig azzal kezdődik, hogy Istenre tekintek, tudatosan keresem az Ő akaratát, és erőt kérek Tőle, hogy amit megértettem, azt cselekedni tudjam. Szeretnék minden nap, minden dolgomban, minden döntésemben, minden gondolatomban Istenhez igazodni, egyedül az Ő tanácsára hallgatni. De a régi életem sem akar könnyen elengedni, mi lesz az addigi életmóddal, élvezetekkel, bűnökkel? Hogyan tudsz majd másként viszonyulni azokhoz, akiket addig kegyeseknek, de nem kívánatosaknak tartottál, és hogyan fogsz majd viszonyulni azokhoz, akikkel együtt voltál, de többé nem érthetsz egyet életmódjukkal, nem tartozhatsz közéjük – kérdezzük önmagunkat. Sok ember dilemmája ez, ahogyan Megváltónk mondta, nincsenek messze Isten országától, sőt, azt tartják jónak is, szükségesnek is, de még nem tudják teljesen elhagyni a régi életüket. Izrael népével mondjuk: téríts meg URam, munkálkodj, győzz meg ismételten elménkben, Te adj erős akaratot is, hűséget is, hogy Hozzád térjünk, Veled közösségben éljünk, teljesen tieid legyünk.

2012. július 29. – vasárnap

Mózes ötödik könyve 3,24: Van-e olyan Isten a mennyben és a földön, aki olyan hatalmas tetteket tudna véghezvinni, mint te?

Ezt a mondatot Izráel népe sokszor elmondta. Volt, amikor örömmel, bizonyágtételként mondták el, mert Isten népeként tudták, hogy ennek a hatalmas Istennek oltalmában biztonságban van az életük. Volt, amikor hálaadásként hangzott el Isten hatalmának magasztalása, mert átélték a szabadulást, mert veszedelemből mentette ki őket az ÚR, és láthatták nem csak nagy hatalmát, hanem végtelen szeretetét is az ő Istenüknek. Ez a mondat elhangzott akkor is, amikor a nép bűnbánattal kereste a megtérés útját, mert felismerték, hogy helytelenül cselekedtek, hogy idegen népekben, és azok idegen isteneiben bíztak, de azoknak nincs hatalmuk, mint az élő Istennek, ezért sok szenvedést okoztak önmaguknak azzal, hogy elhagyták Istent. A bűnbánat része volt ez a felismerés, vagy helyesebben beismerés, hogy a Izráel Istenéhez nincs hasonló, Ő az egyetlen, aki hatalmas tetteket visz végbe. És ez a mondat hangzott el olyankor is, amikor a vétkeik miatt félelem töltötte el szívüket, mert tudták, hogy büntetést érdemelnek, és rettegve vallották, hogy Isten hatalmas és igazságos, ha a bűnök szerint cselekszik velük, elvesznek. Bibliai időkben az nem nagyon fordult elő, hogy valaki kételkedjen abban, hogy Isten élő Isten, aki hatalmasan cselekszik, a kérdés csak az volt, hogy mikor, milyen körülmények között, milyen szívvel vallották meg ezt. Isten nem változik, ma is hatalmas, az Ő hatalmát ma is szeretete irányítja. Ettől a hatalomtól rettegnek a bűnösök, ezt a hatalmat tapasztalják megannyi segítségben az ÚR gyermekei, ebben a hatalomban bízva tudják, hogy mindenben a végső szó Istené, a gondviselésnek nincs akadálya, mert a mi URunk hatalmas Isten. Valljuk ma is ezt, örömmel, hálaadással.

2012. július 30. – hétfő

Krónikák második könyve 20,17: Nektek nem is kell majd harcolnotok, csak veszteg állnotok és néznetek, hogyan szabadít meg benneteket az ÚR.

Olyan gyönyörű ez a fejezet, hogy mindenkinek csak ajánlani lehet, olvassa el az egészet. Azok a népek, melyeket a pusztai vándorlás alatt Izráel elkerült, nem zavarta őket az átvonulással, most a zsidó nép ellen fordulnak, hatalmas tömegben vonulnak fel, készen arra, hogy elfoglalják az országot. Ezt hallva szinte az egész ország egybegyűl imádkozni. Jósafát, Júda királya imádkozik hangosan a nép nevében. Az imában azt is elmondja, nagyon őszintén, hogy tanácstalanok és tehetetlenek az ellenséggel szemben. Nagy alázat, Istenben való nagy bizodalom és nagy őszinteség jellemzi ezt az imát, ezt mondja Jósafát: *nincs erőnk ezzel a nagy tömeggel szemben, amely ellenünk támad. Nem tudjuk, mit tegyünk, csak rád tekintünk.* Erre az imára válaszol Isten, amikor azt mondja népének, ahogyan olvastuk, nem nekik kell harcolni, mert az ÚR harcol értük. Saját életünkben is adódnak helyzetek, amikor azt érezzük, mint az igében a júdaiak, tanácstalanok és tehetetlenek vagyunk. Jó lenne az igei példát követni, ahelyett, hogy erős földi szövetségeseket keressünk, vagy ki tudja, milyen földi módszereket a szabadulásra, beismerni őszintén önmagunknak is, Istennek is, hogy nem tudjuk megoldani a problémáinkat. Mégsem esünk kétségbe, mert tudjuk, hogy amikor őszintén kitárjuk szívünket Isten előtt, Ő meghallja kiáltásunkat és Nála kész a szabadulás. Mit kell ma Isten erős kezére bízunk?

2012. július 31. – kedd

Lukács evangéliuma 10,2: Az aratnivaló sok, de a munkás kevés, kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.

Ebből a mondatból azt hallom ki, hogy munkásokra van szükség, lelki munkát kell vállalni mindenkinek, aki Isten gyermeke. Úgy fogadtam sokáig ezt a felszólítást, elismerem, felszínesen, hogy engem arra hív Megváltóm, hogy munkálkodjak mások hívogatásában, mások megnyerésében a Krisztusnak, legyenek készem áldozatot vállalni, hogy sokakhoz eljuttassam Jézus hívását. Amikor nem figyelünk eléggé arra, mit mond az ige, akkor azt halljuk ki belőle, amit akarunk, amit mi gondolunk,

hogy jelent az. Kicsit figyelmesebben olvasva ma felfedezhetjük, hogy gazdagabb az üzenete ennek a mondatnak, mint ahogy gondoltuk. Itt Jézus megállapítja, hogy sok az aratnivaló. Ez pedig egy nagyon fontos és öröndetes üzenet. Nem csak vetni kell az ígét, hirdetni a meghívást Isten országában, hanem ez meghozza a gyümölcsöt is. Itt aratásról beszél az ÚR, aratni pedig akkor lehet, amikor beérett a gabona. Volt magvetés, volt jó föld, mely befogadta a magot, volt napsütés és eső, minden feltétel adott volt, és eljött az aratás ideje. Vannak lelkek, akik készek arra, hogy Jézus közösséghez tartozzanak, ez örömdüzenet. A második pontja az üzenetnek pedig az, hogy itt Jézus imádságra szólít fel, mégpedig nem is csak általános könyörgésre, hanem itt elmondja, mi legyen imáink egyik fontos kérése. Amikor az ígét hallom, ne legyek felületes, ne intézzem el gyorsan azzal, hogy igen, kell munkálkodjak, majd igyekszem, hanem olvassam figyelmesen, engedelmeskedjem és kezdjek el imádkozni az ÚR kérése szerint. És az is lényeges, hogy miért is imádkozzam? Munkásokért, azaz munkatársakért. Olyanokért, akik alkalmasak az aratás szép, de nehéz munkájának elvégzésére. Hogy együtt munkálkodjunk és együtt örvendezzünk minden begyűjtött kalászért, Istenünk dicsőségére.